

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 1736/2022
20.04.2023. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Драгане Маринковић, председника већа, Марине Милановић и Зорице Булајић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Бранислав Манић, адвокат из ..., против туженог Дома здравља Панчево из Панчева, чији је пуномоћник Александра Смилевски, адвокат из ..., ради исплате, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 2872/21 од 09.02.2022. године, у седници већа одржаној 20.04.2023. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 2872/21 од 09.02.2022. године.

ОДБИЈАЈУ СЕ као неосновани захтеви тужиоца и туженог за накнаду трошкова ревизијског поступка.

Образложење

Пресудом Основног суда у Панчеву П1 292/20 од 19.05.2021. године, ставом првим изреке, усвојен је основни тужбени захтев тужиоца и обавезан тужени да тужиоцу исплати, за период од јула 2017. године до јуна 2020. године, по основу неисплаћених трошкова за исхрану у току рада – топлог оброка и неисплаћених трошкова регреса за коришћење годишег одмора, појединачне опредељене месечне износе са законском затезном каматом од доспелости до исплате. Ставом другим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у износу од 107.231,90 динара.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 2872/21 од 09.02.2022. године, ставом првим изреке, преиначена је првостепена пресуда у ставу првом изреке и одбијен као неоснован тужбени захтеви тужиоца којим је тражио да се обавеже тужени да му исплати по основу неисплаћених трошкова за исхрану у току рада – топлог оброка и неисплаћених трошкова регреса за коришћење годишњег одмора, појединачне опредељене месечне износе са законском затезном каматом од доспелости до исплате. Ставом другим изреке, преиначено је решење о парничним трошковима садржано у ставу другом изреке првостепене пресуде и одбијен као неоснован захтев тужиоца да се обавеже тужени да тужиоцу накнади парничне трошкове у износу од 107.231,90 динара, а обавезан је тужилац да туженом накнади трошкове првостепеног поступка у

износу од 12.340,00 динар. Ставом трећим изреке, обавезан је тужилац да туженом накнади трошкове поступка по жалби у износу од 42.102,00 динара. Ставом четвртим изреке, одбијен је захтев тужиоца за накнаду трошкова поступка по жалби, као неоснован.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужилац је благовремено изјавио ревизију, због битне повреде одредаба парничног поступка, погрешне примене материјалног права и погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања.

Тужени је поднео одговор на ревизију.

Испитујући побијану пресуду у смислу члана 408. у вези члана 403. став 2. тачка 2. ЗПП („Службени гласник РС“ бр. 72/11...18/20), Врховни касациони суд је нашао да је ревизија неоснована.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности, а указивање на битну повреду одредаба парничног поступка из тачке 12. наведеног члана, не представља разлог због кога ревизија, у смислу члана 407. став 1. тачка 2. ЗПП, може да се изјави.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је засновао радни однос код туженог са пуним радним временом, на неодређено време. У спорном периоду радио је у Служби ... и на основу више закључених анекса уговора о раду обављао је различите послове у оквиру службе, за које су му утврђивани и коефицијенти за обрачун плате. Тужиоцу је за обављени рад и време проведено на раду тужени обрачунавао плату тако што је основицу за обрачун и исплату, коју утврђује Влада РС, множио са коефицијентом радног места, а затим на овако утврђену плату додавао 0,4% за сваку навршену годину радног стажа. У утуженом периоду код туженог није организована исхрана у току рада, а у обрачунским листама тужиоца није исказиван део зараде који се односи на накнаду за исхрану у току рада и за регрес за коришћење годишњег одмора. Такође, Посебни колективни уговори за здравствене установе чији је оснивач Република Србија, аутономна покрајина и јединица локалне самоуправе из 2015. године, 2019. године и 2020. године, који су били у примени у спорном периоду нису предвиђали, нити прописивали право запослених на накнаду наведених трошкова.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања, првостепени суд је усвојио тужбени захтев тужиоца сматрајући да му припада право на накнаду трошкова исхране у току рада и регреса за коришћење годишњег одмора, у висини месечне накнаде, сходно параметрима из раније важећег Општег колективног уговора из 2008. године. У околностима када Посебни колективни уговори не садрже конкретну регулативу која утврђује висину ових накнада, нити их уопште прописује као право запослених, првостепени суд је оценио да се примењују општи прописи о раду, и то члан 118. став 1. тачка 5. и 6. Закона о раду.

Другостепени суд је преиначио првостепену пресуду и одбио тужбени захтев тужиоца за исплату наведених накнада, закључујући да је тужиоцу, у спорном периоду, плата обрачунавана и исплаћена према уговореном коефицијенту у коме су садржане и

накнаде за исхрану у току рада и регреса за коришћење годишњег одмора у складу са одредбама Закона о платама у државним органима и јавним службама.

Неосновано се ревизијом указује да се наведени закључак другостепеног суда заснива на погрешној примени материјалног права.

Одредбом члана 2. став 2. Закона о раду, прописано је да се његове одредбе примењују и на запослене у државним органима, органима територијалне аутономије и локалне самоуправе и јавним службама, ако законом није друкчије одређено. С обзиром да је тужени јавна служба, то се по оцени Врховног касационог суда на зараде и друга примања запослених код туженог примењује Закон о платама у државним органима и јавним службама ("Службени гласник РС" бр. 34/01, са новелама).

Законом о платама у државним органима и јавним службама („Службени гласник РС“ бр. 34/01 ... 21/16 и др.) одредбом члана 1, између осталог прописано је да се овим законом уређује начин утврђивања плата, додатака, накнада и осталих примања запослених у јавним службама који се финансирају из буџета Републике, Аутономне покрајне и јединице локалне самоуправе, а чланом 4. став 2. наведеног закона, прописано је да коефицијент за обрачун плате садржи додатак на име накнаде за исхрану у току рада и регреса за коришћење годишњег одмора.

Имајући у виду утврђено чињенично стање, а у контексту наведених одредби закона, Врховни касациони суд налази да је тужиоцу износ накнаде за исхрану у току рада и регреса садржан у коефицијенту према коме је тужиоцу исплаћивана плата, у складу са чланом 4. Закона о платама у државним органима и јавним службама, због чега нема право на накнаду коју потражује постављеним тужбеним захтевом, обрачунатом према параметрима из Општег колективног уговора из 2008. године („Службени гласник РС“ бр. 50/08 и 104/08, Анекс 1. и 2.), а како је то правилно закључио и другостепени суд.

Супротно наводима ревизије, правилан је закључак другостепеног суда да се не може прихватити став првостепеног суда о методологији обрачуна тражених накнада. Наиме, није спорно да се из коефицијента основне плате за тужиоца у исплатним листама не види који проценат или номинални износ представљају наведене накнаде, али сама та чињеница не ствара основ за њихову исплату, на начин како је то првостепени суд утврдио, нити подразумева да део тужиочевог коефицијента поуздано не садржи предметне трошкове.

Из наведених разлога, применом члана 414. став 1. ЗПП, одлучено је као у изреци.

Тужилац није успео у ревизијском поступку због чега му не припадају трошкови тог поступка, а захтев туженог за накнаду трошкова за састав одговора на ревизију је одбијен, јер ови трошкови нису били нужни и неопходни за доношење одлуке о ревизији, па је применом члана 165. ЗПП одлучено као у ставу другом изреке.

**Председник већа - судија
Драгана Маринковић, с.р.**

**За тачност отправка
управитељ писарнице
Марина Антонић**